

VRAGEN EN KORTE MEDEDELINGEN.

Nogmaals : Zeester en prooi. De discussie op p. 218|219 van de vorige afl. is op een dwaalspoor geraakt. Het bleek mij nl. dat de zeesterren, die aan een te grote prooi ten onder zijn gegaan, steeds Kamsterren (*Astropecten irregularis*) zijn. Zij behoren dus niet tot onze gewone *Asterias rubens*, waarop de beschrijvingen van de wijze van voeden van „de zeester” in leerboeken is gebaseerd. Een fraai voorbeeld is te zien op de foto die Van Deinse op p. 259 van jrg. 21 publiceerde : een Kamster, die klaarblijkelijk de dood vond tengevolge van het verzwelgen van een zaagje (*Donax vittatus*). De heer A. L. Brandhorst te 's-Gravenhage toonde mij eens een exemplaar, waar aan de rugzijde de randen van de schelpen van een Kokkel (*Cardium edule*) doorstaken, en het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie bezit een Kamster, waaruit twee exemplaren van de Halfgeknotte strandschelp (*Spisula subtruncata*) van ongeveer 1½ cm lengte zijn geprepareerd. Het is uitgesloten dat zulke gevallen kunstmatig zijn vervaardigd, maar men weet dat *Astropecten* in tegenstelling tot *Asterias*, zijn prooi geheel inslikt, blijkbaar niet altijd met voldoende zelfbeheersing. Het is dus gevaarlijk van „de zeester” te spreken, wat ik als systematicus maar zeggen wou.

C. O. VAN REGTEREN ALTENA.

Inderdaad doen we beter *Asterias rubens* niet de Zeester maar de Gewone zeester te noemen, daar met de term „zeesterren” de gehele orde der Asteroidea wordt aangeduid, waarvan aan onze kust nog twee andere soorten voorkomen : de Kamster (*Astropecten irregularis*) en de Zonnester (*Solaster papposus*).

J. W.

Kraaien en schelpdieren. Kapt. P. de Bruyne te Den Haag schrijft ons, dat hij dikwijls gezien heeft hoe Bonte kraaien gevangen schelpdieren lieten stukvallen op twee stalen petroleumtanks aan de Tweede Binnenhaven te Vlissingen, op de klinkerbestrating van de steigerdam te Kamperland (N.-Br.) en op de stenen glooiing van de haven van Zierikzee. Als prooien vermeldt hij Kokkels, Mossels, Tapes, Wolken en Hartegels. Meeuwen heeft hij dit hier nooit zien doen. Op 2 Februari 1919 was de havendam te Zierikzee hard bevroren, zodat toen niet alleen de dijkglooiing, maar ook het pad op de kruin hard was. Desondanks bleven de kraaien zich tot de dijkglooiing beperken, wat er wel op wijst dat ze geleerd hadden dat de glooiing het meeste succes opleverde, en dat ze aan die starre zelfdressuur bleven vasthouden ook toen het pad voor hun doel geschikt geworden was.

N. T.

Meeuwen eten mieren. Na vele dagen regenachtig en koud weer was het op 5 Augustus jl. één van de eerste warme zomerdagen. 's Middags zag ik op bepaalde plaatsen — ik was op Vlieland — grote Kapmeeuwen-zwermen met een enkele Stormmeeuw ertussen in de lucht. Je zag ze hapbewegingen maken. Ik hield mijn insectennet hoog in de lucht en fietste zo onder een zwerm door. Bij inspectie van het net bleken er vliegende mieren in te zitten. Het ligt dus voor de hand aan te nemen, dat de meeuwen deze dieren aten. 's Morgens vond ik op de hei onder stenen enkele mierennesten met mieren, die op het punt stonden uit te zwermen. Door het warme weer zijn natuurlijk in de loop van de dag vele van zulke nesten uitgevlogen, waar de meeuwen hun profijt van getrokken hebben.

PIET HEYLIERS.

Hoe verzamelt de Egel bladeren ? Er is nogal eens van gedachten gewisseld over de vraag, op welke wijze de Egel bladeren zou verzamelen voor de inrichting van zijn winterverblijf. Beveerd werd door sommigen, dat hij zich in de bladeren zou rondwentelen; de bladeren zouden dan op de stekels worden geprikt en zo naar het winterverblijf worden vervoerd. Ik heb me altijd afgevraagd, hoe de Egel ze daar weer van de pennen zou verwijderen ! Zondag 8 Oct. '50 nu zag ik in de hortus „De Wolf” een Egel bezig met het verzamelen van blad. Ik kan u verzekeren, dat er niet één blad op de pennen zat ! Hij bracht ze netjes in zijn bek naar zijn slaapplek. De hortulanus, de heer E. Laarman, vertelde mij, dat hij al eens een half uur